

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko "P." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 maja 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 maja 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z 22 października 2019 r. w ten sposób, że oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania za obie instancje.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na konieczność rozstrzygnięcia, czy odpowiedzialność sprzedawcy rzeczy za naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wynika z art. 471 k.c., jak uznał Sąd Okręgowy, czy też jej

źródłem mogą być tylko obowiązki gwaranta, a więc art. 577 k.c. i n., na co wskazał Sąd Apelacyjny. Zdaniem skarżącego zachodzi również konieczność rozstrzygnięcia, czy jeżeli w związku z ujawnieniem wad towaru powstała szkoda, to strona może żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych, czy jej roszczenia w tym zakresie są wyłączone z uwagi na stosunek prawny gwarancji. W ocenie powoda kontroli Sądu Najwyższego wymaga również dokonanie przez Sąd Apelacyjny niewłaściwej interpretacji art. 6 k.c. i art. 207 § 6 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonując z urzędu wstępnej kontroli formalnej skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie znalazł przyczyn, które mogłyby uzasadniać jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. Wypada przy tym zauważyć, że pozwana, poza wnioskiem zmierzającym do takiego rozstrzygnięcia, nie postawiła w tym kierunku żadnych zarzutów. W tych okolicznościach należało rozważyć, czy w sprawie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno

stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Nieodzownym warunkiem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby wykładni przepisów jest związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego wyroku. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przy czym skarżący obowiązany jest wykazać, że jego wyjaśnienie jest konieczne także dla rozstrzygnięcia danej sprawy (zob. post. SN z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 550/17; post. SN z 28 października 2015 r., I PK 23/15; post. SN z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13).

Analiza sprawy prowadzi do wniosku, że wskazana wyżej przesłanka nie została wykazana. Podstawową przyczyną oddalenia powództwa przez Sąd Apelacyjny była odmienna w stosunku dokonanej przez Sąd Okręgowy ocena dowodów i przyjęcie w konsekwencji, że nie zostało wykazane, aby krawężniki dostarczone przez stronę pozwaną były wadliwe. Wskazać należy przy tym, że podstawą skargi kasacyjnej zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, wobec niewykazania wadliwości dostarczonych krawężników, trudno przyjąć, aby dla rozstrzygnięcia sprawy jakiegokolwiek znaczenie mogło mieć zastosowanie przepisów ogólnych o niewykonaniu albo nienależytym wykonaniu zobowiązania albo przepisów o odpowiedzialności gwarancyjnej. Jedynie na marginesie można zaznaczyć, że stanowisko Sądu Apelacyjnego w tym zakresie może w istocie budzić wątpliwości. Dostarczenie wadliwej rzeczy w wykonaniu umowy sprzedaży powoduje

powstanie zarówno odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadach ogólnych, jak i odpowiedzialności gwarancyjnej. Wydanie rzeczy wadliwej stanowi nienależyte wykonanie zobowiązania, którego skutki podlegają ocenie na podstawie art. 471 k.c., czego nie wyłącza stosunek prawny gwarancji. Dla powstania odpowiedzialności z któregokolwiek z tych tytułów konieczne jest jednak ustalenie wadliwości rzeczy, co nie nastąpiło w niniejszej sprawie.

Na istnienie zagadnienia prawnego powód powołuje się również w kontekście art. 6 k.c., jednak treść takiego zagadnienia nie została wprost sformułowana. W tym kontekście wystarczy jedynie wskazać, że Sąd Apelacyjny prawidłowo ustalił, iż ciężar dowodu co do wadliwości dostarczonych krawężników spoczywał na stronie powodowej. Wspomnieć należy także, że rozkład ciężaru dowodu w sprawie nie jest zależny od okoliczności o charakterze subiektywnym, a w szczególności od winy strony. W związku z tym negatywne konsekwencje niewykazania wadliwości rzeczy obciążają osobę, która powołuje się na taką wadliwość, niezależnie od tego, czy niemożliwość udowodnienia tych faktów wynika z okoliczności, za które ponosi ona odpowiedzialność, czy też ma charakter obiektywny. W tym kontekście zasadniczo bez znaczenia jest, czy zdemontowane krawężniki pozostawały w gestii powoda, czy też podmiotów trzecich, jeżeli wadliwość krawężników nie została wykazana.

W związku z tym nie mógł zostać uznany za oczywiście uzasadniony zarzut skargi kasacyjnej związany z rzekomo nieuprawnionym przeprowadzeniem w postępowaniu apelacyjnym dowodu z pisma Burmistrza Gminy D. z 7 października 2019 r. Znaczenie okoliczności wykazanej za pomocą tego pisma dla rozstrzygnięcia sprawy jest wątpliwe i nawet gdyby uznać, że doszło do zarzucanego naruszenia prowadzenia postępowania dowodowego, nie miało to wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Jedynie na marginesie w tym kontekście można zauważyć, że budzi wątpliwości sposób postępowania Sądu Apelacyjnego, który rozstrzygnął apelację na posiedzeniu niejawnym, nie umożliwiając stronie powodowej wypowiedzenia się co do dowodu z wymienionego dokumentu, o którego przeprowadzeniu powód uzyskał informację dopiero z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na zakres związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku i brak możliwości powoływania się w postępowaniu kasacyjnym na nowe fakty i dowody (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nowe okoliczności, na które powołał się skarżący w piśmie z 30 grudnia 2020 r. złożonym w ślad za skargą kasacyjną podlegały pominięciu, przy czym nawet pobieżna analiza wskazanych w nim dokumentów dotyczących spornych rzeczy nie podważa w sposób oczywisty konkluzji Sądu Apelacyjnego, że powód nie wykazał wadliwości sprzedanych rzeczy, co byłoby konieczne dla uwzględnienia roszczenia niezależnie od przyjętej podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów jest równa wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.